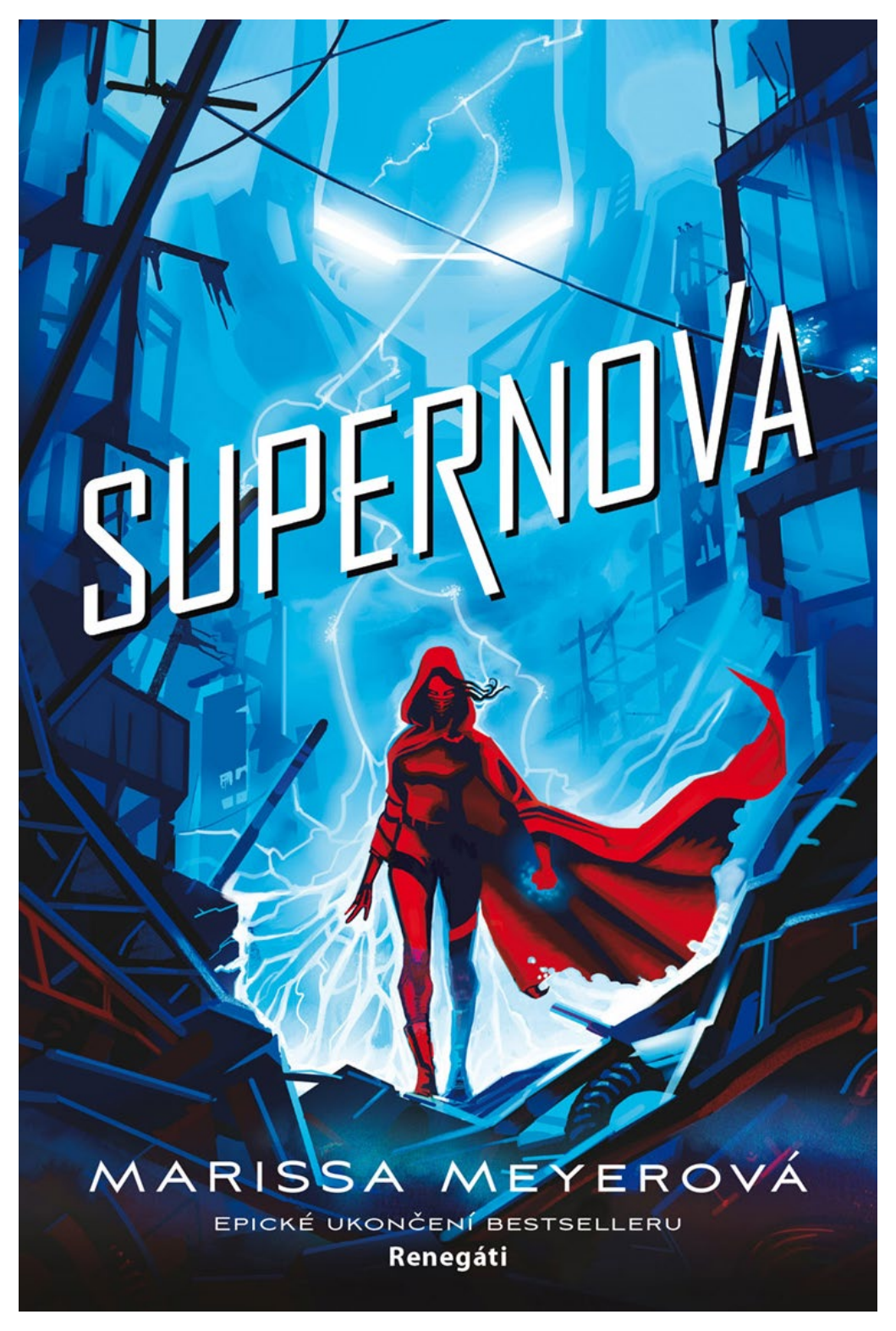

SUPERNOVA

MARISSA MEYEROVÁ

EPICKÉ UKONČENÍ BESTSELLERU

Renegáti

Supernova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Marissa Meyerová
Supernova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SUPERNOVA

TŘETÍ KNIHA
RENEGÁTSKÉ
TRILOGIE

SUPERNOVA

MARISSA MEYEROVÁ

EGMONT

OBSAZENÍ

RENEGÁTI

SKETCH – ADRIAN EVERHART

Privádí své kresby a obrazy k životu.

MONARCH – DANNA BELLOVÁ

Transformuje se v hejno motýlů.

RED ASSASSIN – RUBY TUCKEROVÁ

Při poranění jí krev krystalizuje ve zbraně.

SMOKESCREEN - OSCAR SILVA

Vyvolává kouř a páru.

BANDITA – MAX EVERHART

*Absorbuje schopnosti každého Výjimečného, který se ocitne
v jeho blízkosti; většinu dětství strávil v karanténě.*

WONDER – CALLUM TREADWELL

*Věčný optimista; dokáže změnit vnímání svého okolí tím,
že je naplní pocitem úžasu.*

FROSTBITE – GENISSA CLARKOVÁ

Vytváří ledové zbraně z molekul vody obsažených ve vzduchu.

ANARCHISTÉ

NIGHTMARE – NOVA ARTINO

Nikdy nespí a dokáže ostatní uspávat dotekem.

ACE ANARCHISTA – ALEC ARTINO

*Vůdce Anarchistů a nejobávanější padouch na světě;
byl nejmočnějším telekinetikem; také je to Novin strýček.*

PHOBIA – JMÉNO NEZNÁMÉ

Transformuje své tělo a kosu ve ztělesnění různých hrůz.

PUPPETEER – WINSTON PRATT

Mění lidi v bezduché loutky, které plní jeho rozkazy.

QUEEN BEE – HONEY HARPEROVÁ

Ovládá všechny včely, sršně a vosy.

CYANIDE – LEROY FLINN

Skrz kůži cedí kyseliny a jedy; také je to talentovaný chemik.

RENEGÁTSKÁ RADA

KAPITÁN CHROMIUM – HUGH EVERHART

Je supersilný a dokáže vytvářet chromové zbraně; údajně je neporazitelný.

DREAD WARDEN – SIMON WESTWOOD

Umí se stát neviditelným.

TSUNAMI – KASUMI HASEGAWA

Tvoří a ovládá vodu.

THUNDERBIRD – TAMAYA RAE

Vyvolává hromy a blesky; umí létat.

BLACKLIGHT – EVANDER WADE

Vytváří a ovládá světlo a tmu.

KAPITOLA JEDNA

VŠICHNI MAJÍ NOČNÍ MŮRY.

NOVA SI BYLA DOCELA JISTÁ, ŽE JEJÍ NEJHORŠÍ NOČNÍ MŮRA

je vrátit se zpátky do Centrály v renegátské hlídkařské uniformě necelých čtyřiaadvacet hodin poté, co se její alter ego infiltrovalo do budovy, ukradlo nejnebezpečnější zbraň všech dob, zbavilo tři Renegáty jejich schopností pomocí uloupené dávky látky známé jako Agent N, rozpoutalo souboj, při němž zničilo většinu lobby, a stalo se svědkem toho, jak Max Everhart málem vykrvácel k smrti uprostřed roztržitého skla ze zničené karantény.

Nejhorší nebylo to, že se na to místo zkázy vůbec vrací, ale že to dělá dobrovolně. Nova věřila, že se tam už nikdy neobjeví. Po měsících špionáže mezi Renegáty se jí úspěšně podařilo ukrást helmu Ace Anarchisty. Měla, co potřebovala, aby vrátila Aceovi jeho moc a společně se pak postarali o zhroutení celé organizace.

Jenže nic nevyšlo podle plánu a Nova nevěděla, že zatímco bojuje o svůj život v lobby, maskovaný samozvanec známý jako Sentinel našel Ace Anarchistu a nechal ho zatknout. Ace byl vůdcem Anarchistů a strýček, který Novu vychoval.

Bože, jak ona Sentinela nenávidí! Vždycky se objeví poblíž, když se to nejméně hodí, předvádí směšné komiksové pózy a pálí kolem sebe absurdní hlášky typu: „Nejsem tvůj nepřítel!“ nebo „Mně můžeš věřit.“

Až na to, že pokud Nova ví, nikdo Sentinelovi moc nevěřil. Samozvanci do kodexu Renegátů nezapadali a navzdory jeho pokusům chytat zločince a pomáhat Renegátům vypadala organizace právě kvůli jeho vylomeninám nekompetentní a neefektivní. Asi jediné, co měla Nova na Sentinelovi ráda, byla jeho nadpřirozená schopnost lézt Radě na nervy. Svým odhodláním najít Nightmare a zatknout Ace Anarchistu si však neudělal přátele ani mezi padouchy. Mezi těch pár lidí, kteří Sentinelovy snahy oceňovali, byli Adrian, jenž k němu zjevně choval nějaký rebelský obdiv, a veřejnost, která ho považovala za opravdového hrdinu, co věří ve spravedlnost a nezodpovídá se nikomu než sobě samému. Po zatčení Ace Anarchisty tato pověst jen posílila.

Přestože Nova věděla, že nikdy nic není snadné, Aceovo zatčení málem stačilo na to, aby hodila flintu do žita a poddala se nevyhnutelnému. Anarchisté a Výjimeční jako ona budou nenáviděni, považováni za padouchy a utlačováni už navždycky. Byla skoro připravená se vzdát.

Skoro.

To se stalo před pár hodinami a teď je Nova zpátky, protože... Kam jít jinam by šla? Pořád je Nova McLainová alias Insomnie a skrz naskrz Renegátka. Její tajemství je nejlepší výhodou, kterou má, a když teď nepřátelé dostali Ace, musí ho využít do posledního zbytku.

Nova si neuvědomovala plný rozsah zkázy, kterou v renegátské centrále způsobila, dokud se rozechvěle neprodírala troskami. Obklopovali ji jiní Renegáti, ale nikdo jí nevěnoval pozornost. Mezi troskami skleněné karantény, která se zřítila z druhého patra a roztránila se na mramorových dlaždici-

cích v hlavním lobby, pátrali dokonce i členové Rady. Z místa, kde stála, viděla Kapitána Chromia držet skleněnou hodinovou věž, která kdysi korunovala radnici Maxova miniaturního Gatlonu.

Teď byl zničený. Všechno bylo zničené.

Všude byly zřetelné stopy po bitvě. Železné trámy se zohýbaly do zvláštních úhlů. Tam, kde se dřív houpaly lustry, teď ze stropu visely jen dráty. Informační stánek se převrátil na bok. Omítka a stoly a židle a dlaždice a sklo – obrovské množství skla ze zřícené karantény. Třpytivé střepiny, které odrážely světlo linoucí se dovnitř předními dveřmi, ji málem oslnily.

A byla tam krev.

Většina krve usychala v kaluži, kde padl Max. Kde ho Frostbite probodla oštěpem.

Nova od toho místa odtrhla oči a viděla, jak se k ní prodírá Adrian. Ramena měl svěšená a jeho postoj postrádal obvyklou eleganci. Přes obličej se mu táhly stíny, které sloužily jako připomínka, že Max, který mu byl blízký jako bratr, leží v nemocnici. Lékaři ho přivedli do umělého spánku, aby stabilizovali jeho životní funkce, ale nikomu nepletli hlavu falešným optimismem. Max je pořád v ohrožení života. Zatím ho zachránilo jediné – že se Maxovi v posledních okamžicích bitvy podařilo absorbovat Frostbitiny schopnosti. Získal od ní moc ovládat led, zmrazil si ránu a krvácení zastavil.

Tím si možná zachránil život.

Ale možná ne.

Nova spolkla knedlík v krku, když se Adrian přiblížil. V jeho temném výrazu se skrývalo víc, než je obava o Maxe. Byl plný nové spalující nenávisti, jakou Nova ještě nikdy neviděla... aspoň ne u klidného a veselého Adriana.

Spalující nenávisti vůči Nightmare, o které byl přesvědčený, že na Maxe zaútočila. Nikdo neviděl, co se stalo, kro-

mě Frostbite a jejích kumpánů, a ti rozhodně ničí mylné domněnky opravovat nebudou. Nightmare je snadný cíl, na který svěst vinu.

A Nova, jejíž tajná identita se jen zázrakem neprozradila, taky nemůže jméno svého alterega očistit, bez ohledu na to, jak moc se toužila bránit před nepřátelstvím, které viděla doutnat v Adrianových očích.

„Když jsi říkal, že se Nightmare infiltrovala na Centrálu,“ řekla, jen co Adrian došel až k ní, „představovala jsem si to jinak.“

Jako obvykle lhala. V poslední době lhala pořád. Už si ani neuvědomovala, že to vůbec dělá.

„Jo, je to dost špatné.“ Adrian mluvil nepřítomně a očima přejížděl zkázu. „Támhle našli Stříbrné kopí. Myslíme si, že ho Nightmare sebrala z trezoru a použila ho, aby ukradla helmu. A...“ hlas se mu zadrhl a on si rychle odkašlal. „Jsme si poměrně jistí, že stejnou zbraň použila i na Maxe. Na kopí byla krev. Ještě se budou dělat nějaké testy.“

Nova zaťala zuby.

Adrian si povzdechl a sklopil zrak. Poprvé si Nova všimla, že něco drží v rukou. Kouli s malou korunkou na boku a otvíracím švem na obvodu. Nova ji okamžitě poznala – je to jedna z Fataliiných mlžných střel. Nebo spíš bývala, než je Nova ukradla z oddělení artefaktů. Společně s Leroyem přetvořili zařízení tak, aby dokázalo vypouštět plynnou formu agenta N, nebezpečné substance, která využívala krev Maxe Everharta. Civilistům neublížila, ale pro Výjimečné to byl jed. Jakmile se látky nadechli, požili ji nebo ji dostali do těla, trvale přišli o své schopnosti.

Coby Nightmare se Nově podařilo odpálit v lobby dvě koule. Díky tomu a ukradené šípce agenta N se jí povedlo připravit o schopnosti Gargoyla a Aftershocka. Nova zařídila i neutralizaci Frostbite, nicméně k tomu agenta N nepotřebovala.

Jednoduše dívku přitáhla blíž k Maxovi a nechala Banditu, ať dělá, co musí.

Teď se přistihla u toho, že zírání na zařízení a v duchu si připravuje lži, které řekne, pokud se bude někdo obtěžovat zkontrolovat otisky. Jednou se mlžných střel dotkla při práci v trezoru... Muselo to být předtím, než je Nightmare ukradla.

Jenže lži jsou chatrné.

Čím víc bude lhát, tím ošidnějšími se stanou. Občas měla pocit, že kdyby se odvážila zhluboka nadechnout, všechno by se na ni sesypalo.

„To vypadá jako Fataliina mlžná střela,“ řekla netečně.

„Callum to taky říkal,“ souhlasil Adrian.

„Callum? On tu je?“ Nova se v myšlenkách vrátila k včerejší noci, kdy nechala Calluma v bezvědomí v trezoru.

Adrian přikývl. „Šel nahoru zkontrolovat, jestli nechybí mlžné střely.“

„Možná je Nightmare vzala, když kradla to kopí.“

Adrian svraštil obočí nad tmavým rámem brýlí. „To si nemyslím. Mack Baxter říkal, že Nightmare měla nějakou bombu naplněnou Agentem N. Díky tomu zneutralizovala Trevoara. Myslím, že to byla jedna z těchhle bomb.“

Nova Aftershocka s Gargoylem v duchu proklela, i když jim nemohla mít za zlé, že řekli pravdu. „Možná se nechala designem střel inspirovat... Má to být geniální vynálezkyne, ne? Určitě si je vyrobila sama.“

Adrian zaváhal a Nově bylo jasné, že bojuje s vlastními myšlenkami. Nakonec připustil: „Možná. Uvidíte, co zjistí Callum.“

Není přesvědčený.

Nova by se také nenechala přesvědčit. Snažila se od sebe odvrátit pozornost, ale její argumenty byly dost mizerné.

„Jde o to,“ řekl Adrian, vyhodil prázdné zařízení do vzduchu a zase ho chytil, „že jestli Nightmare házela bomby

s agentem N... tak by ji taky zasáhly. Proč se nebála, že přijde o své schopnosti?“

„Nosí masku, ne?“

„Jo, ale určitě to není plynová maska.“

Nova pokrčila rameny. „To nevíme.“

„Fajn, ale taky byla hned vedle Maxe, když...“ Adrian se zarazil a pohled mu zalétl ke krvavé louži na podlaze, „...když vysával síly z Genissy. Měl vysát i Nightmare, ale ona utekla, jako by se nechumelilo. Nikdo není vůči Maxovi imunní.“

„Tvůj táta je.“

Adrian se zamračil. „Nikdo jiný než Kapitán Chromium.“

„Jenom říkám, že může existovat způsob, jak Maxovy schopnosti a Agenta N obejít. Třeba Nightmare něco našla... stejně jako jsi ty zakopl o ten Talisman vitality.“ Talisman vitality byl artefakt, o němž Adrian zjistil, že dokáže chránit lidi před chorobami, jedy a vším, co je oslabuje. To se týkalo i látek typu agenta N. Artefakt byl momentálně zastrčený mezi proleželou matrací a dřevěnými prkny v Novině domě ve Wallowridge. „Můžou existovat tucty artefaktů, které chrání lidské schopnosti, jen je zatím neznáme.“

„A myslíš, že jsme s Nightmare čírou náhodou našli jeden ve stejnou dobu?“

„Jasně. Možná.“

„Nebo...“ Adrian ztišil hlas do šepotu, i když se všichni Renegáti poblíž probírali sklem, hrabali v troskách a jejich konverzaci nevěnovali pozornost. „Možná má Nightmare Talisman vitality.“

Tenhle protiargument Nova čekala. Koneckonců to byla po jejím argumentu logická odpověď. Tvářila se však neutrálně. „Ty ho *nemáš*?“

Adrian se zašklebil. „Ne. Naposledy ho měl táta. Dal jsem mu ho, aby mohl navštívit Maxe. Víš, tenkrát mimo karanténu. Ale teď se ztratil.“

„Takže... Myslíš, že ho taky ukradla z trezoru?“

„Talisman v trezoru nebyl. Simon přísahá, že ho vzal k nám domů. Tam jsme ho viděli naposledy.“

Nova naklonila hlavu na stranu. „Myslíš, že se Nightmare vloupala k vám domů?“

„Ano. Ne. Já nevím. Teoreticky to mohla udělat, když jsme byli všichni na plese, jenže na bezpečnostních kamerách nic není. A nevysvětluje se tím, jak se vůbec o přívěsku dozvěděla. Já o něm nikomu neřekl – kromě tebe a Maxe – a tátové taky ne.“ Promnul si zátylek a Nova pochopila, že se cítí trochu provinile, když se musí zeptat: „Tys o něm taky nikomu neřekla, že ne?“

„Jasně že ne,“ odpověděla. „Ale o přívěsku věděli i Tina s Callumem a Callum nedokáže udržet jazyk za zuby. Možná jim něco uklouzlo a neuvědomili si, jak je cenný.“

„Jo. Možná. Vlastně jsem doufal, že bychom se později mohli sejít s týmem a probrat, co víme o Nightmare. Možná jsme něco přehlédli. Jenom... Všechno to vypadá jako dost divná náhoda.“

„Je to Anarchistka,“ odvážila se Nova položit dlaň na Adrianovo předloktí. Cítila, jak se mu pod látkou uniformy lehce stáhly svaly. „Je prohnaná a mazaná a nejspíš má spoustu kontaktů ve světě... *padouchů*. Když dokázala udělat tohle, když dokonce dokázala ukrást i helmu Ace Anarchy, kdo ví, čeho všeho je schopná? Najít přívěsek nebo zjistit, jak jinak použít Agentu N... to už mi nepřipadá jako nic hrozného.“

Adrian chvíli zíral na její ruku, než mu po rtech přelétl náznak úsměvu a položil vlastní prsty na její. Druhá ruka, v níž stále svíral mlžnou střelu, mu klesla k boku.

„Jsem rád, že tu jsi,“ řekl. Jenže zrovna ve chvíli, kdy se Nova vě zachvělo srdce radostí, dodal: „Jsem rád, že jsi na mé straně.“

Nova si povolila slabý úsměv na oplátku. „Na jaké jiné straně bych byla?“

„Adriane! Novo!“

Otočili se a uviděli, jak se davem proplétají Ruby s Oscarem. Ruby se zavěsila do Adrianova druhého lokte.

„Jak se daří Maxovi?“

Adrian zaťal zuby. „Je v kritickém stavu.“

Ruby potřásla hlavou. „To mě hrozně mrzí. Ona je stvůra, Adriane. Jak to mohl Maxovi někdo udělat?“

Nova sebou škubla.

„Nerad to říkám, ale nejsem překvapený,“ přisadil si Adrian, jako by se tomu útoku nedalo vyhnout. „Samozřejmě že se Nightmare pokusila Maxe zabít. Každý Anarchista by to udělal. Kvůli němu jsme je přece porazili. Nejspíš jeho vraždu plánovali celých deset let.“

Nova ucítila ve tvářích žár. Čím déle poslouchala řeči o Nightmareině pokusu Maxe zabít, tím víc jim chtěla vmést do obličeje pravdu. Toho kluka probodla Genissa, ne Nightmare. Ona by mu nikdy neublížila. Sakra, vždyť se ho snažila zachránit!

Kousla se ale do jazyka. Nemá smysl bojovat za Nightmareřinu nevinu. Stejně by jí nevěřili, jen by vzbudila podezření.

„Najdeme ji,“ řekla Ruby. „A ukončíme to. A Max... bude v pořádku. Je to silný kluk.“

„Já vím,“ řekl Adrian. Znělo to vděčně, jako by jí chtěl věřit. Jako by se celou noc přesvědčoval o tomtéž. Ale přesto byly v jeho slovech cítit stíny pochyb.

Nova pomalu vydechla. Adrian k ní přišel ráno domů, těsně poté, co se usadil prach, a pověděl jí, že je Max v nemocnici a Nightmare ukradla helmu. Působil tak poraženě a hořel touhou po pomstě. Zachvěla se, když si vzpomněla na slova, která jí řekl, zatímco se ho snažila utiшит.

Já Nightmare najdu a zničím ji.

KAPITOLA DVĚ

„SLYŠEL JSEM, ŽE NIGHTMARE PĚKNĚ ZMYDLILA FROSTBITE

a její kumpány,” poznamenal Oscar a rozhlížel se po ohromné zkáze v lobby.

„Víceméně,” řekl Adrian. „Frostbite, Gargoyle a After-shock byli zneutralizováni.“

„Hrozně nerad to říkám, ale... Nepřičteme to Nightmare k dobru?”

Ruby praštila Oscara do ramene. „Málem zabila Maxe, ty tupče.“

„Jo, já vím. Ale jestli měl být někdo zneutralizovaný... Nemůžu říct, že lituju zrovna Genissu a její poskoky.“

„To je v pohodě,” řekl Adrian. „To mi taky nevádí. A jak jste říkali, Max bude v pořádku.“ Odmlčel se a docela tiše dodal: „Musí být.“

„Zatraceně, a co je *tohle*?” vyštěkl Oscar. Zvedl hůl a namířil jí na rozbitou podlahu, jako by tam chtěl do něčeho bodnout.

Z hromady rozbitého betonu a sádry vycupitalo malinké stvořeníčko – rozzuřený velociraptor velký asi jako Novin palec.

„To snad ne,“ zamumlal Adrian. „Turbo!“ Sklonil se a vzal ho do dlaně.

Zvíře zavřeštělo a kouslo ho.

„Au!“ vyjekl Adrian a pustil ho na zem. Stvoření přistálo na podlaze a prosmýklo se Oscarovi pod nohama.

Nova po něm skočila a chytila potvoru za krk. Dinosaurus zuboženě mňoukal, sekal po ní pařáty a štípal ji do prstů. „Jak je možné, že pořád žije?“ zeptala se.

Zdálo se to už věky, co jí Adrian namaloval zvířátko do dlaně na důkaz, že mu Max nevysál síly, když ji běžel zachránit do karantény.

Adrian se sklonil, aby si tvorečka lépe prohlédl. Ten se zatím zmítal Nově v prstech.

„Žije, ale moc se mu nedaří. Podívej, jak šedne. A pohybuje se trochu nejistě, jako stroj. To se stane vždycky, když kreslím zvířata, i když tenhle vydržel déle, než jsem čekal.“

„Omluvte mě,“ ozval se Oscar a s obavami zvíře sledoval. „Ale co to je?“

„To je velociraptor,“ řekl Adrian. „Nedávno jsem ho namaloval a Max si ho nechal jako mazlíčka. Jmenuje se Turbo. Tady.“ Sehnul se, vytáhl fix a namaloval na bílou dlaždici klíčku o velikosti dlaně. Mávnutím prstů se klec vynořila v realitě coby trojrozměrná přepravka pro velmi malého dinosaura. Adrian podržel otevřená dvířka a Nova hodila zvířátko dovnitř.

„Vezmu ho Maxovi do nemocnice. Určitě ho rád uvidí – až se probere.“

Až, všimla si vyjádření Nova; poprvé za celou dobu zněl Adrian opravdu optimisticky ohledně toho, že se Max z kómatu probere. Turbovo přežití je možná dobré znamení.

„Nejspíš má hlad,“ poznamenala Ruby. „I tvoje kresby potřebují jíst, ne?“

„Asi jo.“ Vypadalo to, že Adrian nad tím nikdy moc nepřemýšlel. „Max se s ním dělil o svačiny.“

Ruby přikývla. „Doběhnu do jídelny a vezmu mu... Já nevím, kuřecí stripsy nebo tak něco. Hned jsem zpátky.“

Než stihl kdokoli něco říct, odběhla a kličkovala mezi Renegáty, kteří se motali ve zničeném lobby.

„No...“ začal Adrian, ale už bylo pozdě. „Myslím, že jídelnu ještě neotevřeli...“

„Ona něco najde,“ řekl Oscar. „V automatech na chodbě mají sušené krutí maso.“ Když se dveře druhého výtahu zavřely a Ruby jim zmizela z očí, Oscar se dychtivě otočil na Novu a Adriana.

„Dobře, tak teď když je pryč, musím s vámi mluvit. Já vím, že s Maxem a Nightmare a se vším to není zrovna nejlepší chvíle, ale celou noc jsem přemýšlel o tom, co jsi řekla na ples, a mám plán.“ Upřel pozornost na Novu, takže strnula a přemýšlela, co mu tam pro všechno na světě řekla. Ples se konal teprve včera večer, jen pár hodin předtím, než se vloupala do trezoru v Centrále, ale měla pocit, že od něj uběhly už celé týdny.

„Jaký plán?“ zeptala se.

„No, víš...“ nenechal se Oscar odbýt. „Říct Ruby co... co k ní cítím. Měla jsi pravdu. Jsem úžasný a jsem připraven to zařídít tak, aby se jí podlomily nohy.“

„Jo tohle.“ Nova mrkla na Adriana, kterému se zjevně také ulevilo, že se Oscarův plán týká něčeho úplně normálního. „To je skvělé.“

„Jo, jdi do toho,“ řekl Adrian. „Skoč do toho po hlavě.“

„Díky, kámo. Takže tomu říkám...“ Oscar zvedl ruku, jako by chtěl podtrhnout neviditelná slova ve vzduchu, „...operace Korunní klenoty.“

Nova s Adrianem na něj zůstali oněměle civět, načež si Adrian odkašlal a řekl: „Hm... co?“

„Však víš. Korunní klenoty. Rubíny. Chápeš?“

Nova skepticky přimhouřila oči. „Není to eufemismus pro...“

Oscar čekal, až to dokončí, s tak roztomile naivním výrazem, že si to Nova rozmyslela. „To je fuk. Jenom... Proč to má krycí název?“

„Protože mám nápady,“ vysvětlil Oscar. „Asi gazilion nápadů. Bude to propočítaná strategie o spoustě kroků.“

„Proč ji prostě někam nepozveš?“ zeptal se Adrian.

Oscar si odfrkl. „Prosím tě. Ruby si zaslouží něco lepšího. Chystám pro ni serenády, dárky, malování v mracích... Opravdu velkolepá gesta. Holky po něčem takovém šílí, ne?“ Podíval se na Novu, ale ta mohla jen pokrčit rameny. Povzdychl si.

„Dobře, napadlo mě, že začnu básní. Už jsem ji napsal, dneska v pět ráno, to si zapamatujte. Napadlo mě nechat jí ji pod dveřmi na kartičce, někdy takhle ráno. Dál jsem se zatím nedostal.“ Odkášlal si. „Rubíny jsou rudé, tvé oči jsou modré...“

„Dost,“ utála ho Nova.

Oscar strnul. „Co?“

„Má hnědé oči,“ řekla. „A taky není nejvhodnější doba na poezii.“ Ukázala na apokalypsu všude okolo.

Oscar si odfrkl. „Ale tys ani...“

Tu jim nad hlavami výbuchly rudé a modré skvrny. Nova se v hrůze přikrčila.

Adrian jí stiskl dlaň a věnoval jí pohled, který hraničil s pobavením. „To je jen Blacklight.“

V přední části lobby stálo na nízkém balkonu pět členů Rady. Za nimi se táhla skleněná stěna a vše ozařovalo mlhavé odpolední světlo. Z chodníku bylo vidět stíny novinářů a zvědavých civilistů, nemohli však dál kvůli bezpečnostní pásce a několika Renegátům, kteří bránili ve vstupu každému, kdo k organizaci nepatřil.

Jen co se zbytky ohňostroje rozptýlily, namířil Blacklight dlaní ke dveřím a táhl prsty ve vzduchu, jako by stahoval neviditelné rolety. Na okna padl závoj temnoty a skryl je před sluncem i občany.

„Děkuji, Evandere,“ řekl Kapitán Chromium a vystoupil na balkonku vpřed, takže ostatní členové stáli v půlkruhu kolem něj. Nova si Kapitána a Dread Wardena – adoptivní otce Adriana i Maxe – pečlivě prohlížela. Přestože ani jeden určitě v noci nespál, nebylo Dread Wardenovo evidentní vyčerpání na Kapitánovi znát ani vzdáleně. Pleť mu zářila jako vždy a světle modré oči se jasně leskly. Jen mírně rozčuchané vlasy prozrazovaly, že není dokonale klidný jako obvykle.

Dread Warden však nebyl jediný, kdo vypadal vyčerpaně. Thunderbird z lopatek schlíple visela černá opeřená křídla a Tsunamin obvykle nevzrušený výraz nahradilo svraštělé obočí a sevřené rty. I Blacklight, bodrý a veselý chlapík, měl ruce pevně překřížené na prsou.

„Renegáti,“ řekl Kapitán Chromium a jeho hlas se rozlehl v lobby. „Včera nám byla uštědřena velká rána. Nehodlám nic přikrášlovat. Dopady včerejších událostí vidíte na vlastní oči. Je to...“ sevřel rty, jak hledal správné slovo, „...přínejmenším odrazující. To, že nás na takové úrovni dokáže infiltrovat jediný padouch. To, že Nightmare dokázala vyřadit náš bezpečnostní systém a porazit jednu z našich nejlepších hlídek. To, že nás okradla. To, že...“ zadrhl se, „ublížila krutým a nesmyslným jednáním jednomu z našich lidí. A to ani nebyl Renegát, ale kluk, dítě, které je chytré, hodné a laskavé. To je nemyslitelné. Všem nám to musí připomenout, že na světě existuje zlo a naší povinností je se mu tvrdě vzepřít.“

Nova zařala pěstí a odolávala touze zařvat. *Já! Maxovi! Neublížila!*

„Ale jsme Renegáti,“ pokračoval Kapitán Chromium, „a nebudeme se choulit před zlem. Ne! Tváří tvář zlu se naopak narovnáme. Budeme bojovat ještě tvrději. Nepřízeň osudu jen posílí naše rozhodnutí stát se ochránci světa a obránci spravedlnosti!“

Z hlediště se ozvalo pár výkřiků.

„Nenecháme se zdrtit ztrátami, ale pohlédneme do budoucnosti a vyrazíme kupředu k jasnějšímu zítřku. Ke ztrátám totiž včera opravdu došlo. Došlo však i k velkému vítězství. Chci vám potvrdit, že zvěsti, které jste slyšeli, jsou pravdivé.“ Odmlčel se a přelétl pohledem místnost. „Ace Anarchista, o němž jsme si mysleli, že je už deset let mrtvý, je naživu. A povedlo se nám ho zatknout.“

Jestli očekával pochvalný jásot, musel být zklamáný. Zjištění, že jejich největší nepřítel Bitvu o Gatlon přežil, vyvolalo navzdory jeho zatčení jen znepokojené mumlání.

„A co jeho helma?“ vykřikl Alchemist. „Prý byla zničená, ale teď se říká, že Nightmare si přišla právě pro ni.“

Kapitán pevně sevřel zábradlí před sebou. „To je také pravda.“

Nova polkla.

„Po Dni vítězství jsem se ze všech sil snažil helmu Ace Anarchisty zlikvidovat,“ pokračoval Kapitán, „ale byla nezníčitelná. Společně s Radou jsme se rozhodli, že bude nejlepší světu oznámit, že už helma neexistuje, abychom ulehčili obavám těch, kdo s námi pracovali na obnově společnosti. Sám sebe jsem přesvědčil, že helma bude v Centrále v bezpečí.“ Zatvářil se rozhněvaně. „Ale zjevně jsem se mýlil. Nightmare si pro helmu přišla a včera v noci se jí s ní podařilo uprchnout.“ Místností se rozlehl šepot, ale Kapitán zvedl ruce. „Poslouchejte mě. Musíme zůstat klidní. Chci vám připomenout, že Anarchisté sice mají helmu, ale přišli o svého vůdce. Bez Ace Anarchisty není helma nic víc než kostýmový doplněk.“

Nova zvažovala, jestli tomu sám věří a kolik Renegátů uvěří jemu.

O Aceově helmě toho moc nevěděla, ale vždycky předpokládala, že znásobí schopnosti jakéhokoli Výjimečného, stejně jako zvyšovala Aceovy. Proč by se ji jinak Renegáti snažili zničit, když věřili, že je Ace mrtvý?

Nehledě na to dopadla Kapitánova slova na úrodnou půdu. Davem to zašumělo.

„Zapřísahám vás,“ pokračoval, „zprávy o krádeži se prozatím nesmí dostat k civilní populaci. Nemluvte s médii. Nikomu to neříkejte. Poslední, co potřebujeme, je šíření masové paniky, když se snažíme potlačit hrozbu ze strany padoušských Výjimečných. Od této chvíle se musíme vypořádat se dvěma hlavními úkoly. Musíme odstranit škody, ke kterým včera došlo v Centrále, a musíme spustit nové bezpečnostní protokoly. Ostatní členové Rady a já se spojíme s mezinárodními syndikáty a požádáme o pomoc Výjimečné, kteří by nám mohli propůjčit síly v oblasti stavebnictví a oprav, a v následujících dnech rozdělíme všem úkoly podle jejich dovedností. Během přestavby budeme vděční za jakoukoli vaši spolupráci. Pokud máte ohledně projektu nějaké nápady, promluvte si o nich s Kasumi, která celou akci povede.“ Mávl rukou směrem k Tsunami, která se na oplátku uklonila.

„A zadruhé,“ pokračoval Kapitán, „do večera určíme datum veřejného odhalení Agentu N, po němž vybavíme látkou všechny jednotky. Díky tomu se budeme podobným útokům v budoucnu lépe bránit a přesvědčíme naše občany, že budeme tvrdě potírat Výjimečné, kteří odmítnou respektovat náš kodex ochrany a cti.“

Nova si ani neuvědomila, že Adrianovi tiskne předloktí, dokud ji nevzal za ruku a nepropletl si s ní prsty.

„K tomu bych rád dodal, že odhalení bude zahrnovat i veřejnou neutralizaci všech Výjimečných, které do té doby usvědčíme z kriminálního jednání... Včetně samotného Ace Anarchisty.“

Novu zamrazilo v zádech, ale prohlášení se setkal s očekávaným, byť trochu nervózním potleskem. Agentu N považovala většina organizace zpočátku za vzrušující novinku, ale to bylo předtím, než se substance dostala do rukou Night-

mare. Tři jejich vlastní lidé byli zneutralizováni přímo v této lobby.

Nyní se zdálo, že všichni mají z renegátské nejnovější zbraně obavy.

„A co hlídky, které odmítnou spolupracovat?“ rozezněl se vysoký hlas podbarvený vztekem.

Dav se zvědavě zavlhl, protože se ruinami začala prodírat Genissa Clarková, bývalá Frostbite.

Místo obvyklé renegátské uniformy na sobě měla pohodlné kalhoty a volné tričko, které jí dali na ošetřovně. Holé paže měla pokryté modřinami a škrábanci ze souboje s Nightmare.

Nova se napjala, když uviděla Výjimečnou, s níž se včera utkala. Měla sice kapuci a masku, ale stejně se jí rozbušilo srdce při pomyslení, že ji Genissa mohla poznat.

Genissa nebyla sama. V jejích stopách kráčel zbytek týmu: Trevor Dunn, který býval Gargolem, než přišel o svou moc. Byl vyšší než průměrný muž, ale nebyl tak obří jako dřív a kůži neměl ani trošku zkamenělou. Pak tu byl Mack Baxter, dříve Aftershock, který se pohyboval se zvláštním držením těla, jak to dělával, když při chůzi otrásal zemí. Ještě se nenaučil chodit bez pocitu, že se mu země svíjí pod nohama.

Jen Stingray – Raymond Stern – zůstal z jejich týmu Výjimečným. Nova ho uspala ve sledovací místnosti předtím, než vyřadila bezpečnostní kamery, a Stingray o zbytek bitvy přišel. Špičatý ocas klouzal za ním, vlnil se sem a tam a rozhazoval střepy skla.

„O co jsem přišla?“ zašeptala Ruby, která se objevila za nimi. Držela otevřený sáček s krutím sušeným masem.

„Vysvětlím ti to později,“ ozval se Adrian, vzal si nabízené sušené maso a strčil ho přes mříže Turbovi do klece.

„Genisso,“ řekla Thunderbird a udělala krok vpřed. „Nedošla jsi od léčitelů propustku...“

„Kašlu na léčitele!“ zaječela Genissa. „Co udělají? Vrábí mi moje síly?“ Luskla prsty, jako by jí z nich měly vystřelit ledové krystaly, ale samozřejmě se nic nestalo. Zamračila se. „Sami jste to řekli. Účinky Agenty N se nedají zvrátit, takže nevidím smysl v tom, abych seděla ve smradlavé čekárně a aby mě někdo poplácával po hlavě a říkal, že mohlo být hůř. Že jsem mohla být mrtvá.“ Zastavila se uprostřed místnosti, kde After-shockův otřes zničil dlaždici s červeným R, a přelétla pohledem po shromážděných Renegátech.

„Zastavme se u toho a zeptejme se sami sebe... Opravdu by to bylo horší?“ Podívala se na Radu. „Nejsem o tom přesvědčená.“

„Genisso...“ začal Kapitán.

„Frostbite,“ vyštěkla Genissa s rozšířeným chřípím. Narovnal se do plné výšky a platinově plavé mikádo se jí zhouplo na ramena. „Plnili jsme svou povinnost, chránili jsme vaši organizaci. Vaši Centrálu. Věřila jsem v Renegáty a udělala bych cokoli, abych stála za naší věcí. A podívejte se, kam mě to dostalo. Kam to dostalo nás všechny!“ Ukázala za sebe na Macka a Trevora. „Střetli jsme se s Nightmare. Riskovali jsme životy, protože to přece superhrdinové dělají. Ale nebyl to úplně vyrovnaný boj, že? Protože Nightmare nějak získala Agentu N. Měla vaši zbraň!“

Nova zaťala zuby a zaplavilo ji podráždění. Jak příhodně Genissa vynechala skutečnost, že měla sama taky k dispozici Agentu N – a nelegálně, protože Renegáti k němu ještě neměli mít přístup. Nova předpokládala, že Genissa Agentu štípla během tréninku, ale včera večer nezaváhala a klidně do Novy vpálila plnou šipku. Kdyby neměla Nova na krku Talisman vitality, zůstala by stejně bezmocná jako oni.

„Chci vědět jak,“ pokračovala Genissa. „Jak to, že se vám povedlo vytvořit substanci, která dokáže naše nepřátele zbavit schopností, a ona jim padne do rukou dřív, než ji vůbec představíte veřejnosti?“

Kapitán Chromium si hlasitě odkašlal. „Gen... Frostbite klade férovou otázku a my všechno pečlivě prošetříme.“

„Aha, tak vy to *prošetříte*?“ Genissa rozhodila bezradně ruce a obrátila se čelem k davu. Renegáti, kteří jí stáli nejbliž, sice ucouvli, ale bylo vidět, že visí na každém jejím slovu. Všichni se na tři bývalé Výjimečné dívali s lítostí. Všichni se od začátku báli toho, že by přišli o své dary.

„Stejně jako jste vyšetřili Nightmařinu smrt poté, co ji Detonator údajně vyhodila do vzduchu?“ řekla Genissa. „Nebo jako jste prošetřili smrt Ace Anarchisty? Odpusťte mi, že zpochybňuji vaši způsobilost zjistit, jak Nightmare získala přístup k Agentu N, a hlavně to, jak plánujete zabránit, aby ho proti nám použil někdo další, přesně jako to udělala ona.“

Zvýšila hlas a rozbité sklo pod nohama zapraskalo. „Je načase čelit pravdě. Naši vůdci jsou nekompetentní. Rada si hraje s věcmi, kterým nerozumí, s věcmi, které ve skutečnosti neovládá, a co je nejhorší, riskují kvůli tomu naše životy a schopnosti.“

Nova si s Adrianem vyměnila ohromený pohled. Jenže zatímco Adriana překvapilo, že se někdo opovážil jeho milované Radě takhle nadávat, Novu šokovalo, že se s Genissou na něčem shodne.

„To stačí!“ vyštěkl Blacklight, ale Kapitán ho umlčel zvednutou rukou a zabránil mu přesunout se do přední části balkonu.

„Ne, nech ji mluvit,“ řekl Kapitán. Zatínal sice zuby, ale v očích se mu zračil soucit, když klouzal pohledem z Genissy na Macka a na Trevora.

„Za to, co se vám včera stalo, neseme plnou zodpovědnost. Pověz mi, jak to můžeme odčinit?“

„Odčinit?“ zasmála se suše Genissa. „To je k smíchu.“ Potřásla hlavou a sáhla si na pásku na předloktí.

„Je mi upřímně jedno, co teď Renegáti udělají. Moje časy superhrdinky jsou u konce.“ Odloupla si z paže renegátskou

pásku a hodila ji na zem. Mack s Trevorem udělali totéž a odhodili pásky mezi trosky. „Doufám, že si všichni uvědomí, že jsou pro vás jen pěšáci. Skupinka milých pěšáků, která dělá, co se jim řekne, a vy se nemusíte bát, že vás o moc připraví banda nějakých ubohých padouchů. Nebo hůř – nějaký otravný samozvanec. Ale řekněme si to na rovinu, nestali se z nás hrdinové, abychom hráli podle pravidel. Stali se z nás superhrdinové, protože jsme věřili, že dokážete změnit svět k lepšímu za jakoukoli cenu. No...“ zagestikulovala pochybovačně, „skoro za jakoukoli cenu.“

Pak se vydala skrz lobby k hlavnímu schodišti. Dav se před ní a jejími následovníky rozdělil. „Pokud můžu ještě něco dodat,“ houkla ještě přes rameno, „tak je každý Výjimečný, který bude dobrovolně pobíhat s Agentem N za pasem, zatracený idiot.“

Nikdo se ji nepokusil zastavit, když s Mackem a Trevorem došla k balkonu. Zastavila se jen jednou a zjevně ji překvapilo, že má za sebou pouhé dva následovníky. Očima vyhledala Raymonda Sterna – Stingraye – v lobby, kde se od chvíle, kdy s ní přišel bok po boku, ani nepohnul. Ušklíbla se a pak se se zbylými dvěma druhy protlačila dveřmi a vpustila dovnitř oslnivé světlo. Venku je přivítal vzrušený ryk davu, ale utichl zase v okamžiku, kdy se za nimi dveře zavřely.

KAPITOLA TŘI

NOVA UŽ JEDNOU U ADRIANA BYLA A JEŠTĚ SE Z TOHO ZÁŽITKU

úplně nevzpamatovala. Nejen proto, že se tam poprvé políbili a jí se z té vzpomínky pořád podlamovala kolena, ale také proto, že ji bolelo stát před luxusním palácem a hluboko v duši vědět, že sem nepatří. Adrian bydlel ve starém gatlonském domě určeném starostům, který měl větší rozlohu než všechny řadové domky ve Wallowridge dohromady a trávník, jenž by zabral skoro celý městský blok.

Snažila se na to moc nemyslet, když přistoupila k bráně a zazvonila. Zařízení na cihlovém sloupku oskenovalo její pásku, potvrdilo identitu a otevřelo kovanou železnou bránu.

Než došla na konec chodníku, Adrian ji už čekal na verandě lemované řeckými sloupy a velkými květináči s umělecky tvarovanými keři. Při poslední návštěvě na sobě měl tepláky. Teď si oblékl renegátskou uniformu a rozdíl v jeho chování byl až děsivý.

Tohle je pracovní porada.

I tak se však usmíval. „Ostatní už jsou dole. Pojď dál.“ Mávl rukou k otevřeným dveřím a uvedl ji do vstupní haly.

V domě bylo až nepříjemné horko. Takové, jako když uprostřed zapálíte krb, abyste zahnali chlad, až všichni zapomenou, že tam vůbec někdy chladno bylo. A opravdu – když Nova kráčela kolem formálního salonku, zahlédla ve dlážděném krbu tančit plameny. Na zátýlku jí už vyřázel pot, takže si raději rozepla mikinu s kapucí.

„Tátové si myslí, že s krbem to bude útulnější,“ řekl skoro omluvně Adrian. „Dole takové horko není. Pojď.“

Nova ho následovala po úzkém schodišti do suterénu a na spodním schodu strnula.

Byli tam Oscar s Ruby – Ruby seděla na gauči a Oscar obsadil Adrianovu pracovní židli. Nova však zaváhala kvůli tomu, že tam byla i Danna v podobě stovek černožlatých motýlů, kteří plnili veškeré volné police, stůl a úzké parapety vysokých oken podél jižní stěny.

Vyschlo jí v ústech.

Vidět jich tolik najednou a nejen ve víru bitvy mohlo být opravdu nádherné. Až na to, že se nehýbali. Žádný nepohnul ani křídlem. Žádný neškulb tykadlem. A i když to nemohla vědět jistě, měla Nova podivný pocit, že se všechna jejich mrňavá broučí očka upírají na ni.

„Sleduje mě už od chvíle, kdy jsme našli Ace,“ podotkla Ruby. „Do Centrály se mnou nešla, ale jinak...“ Ustaraně se zadívala na motýly.

„Ozval se už někdo jejímu tátovi, aby mu dal vědět?“ zeptal se Adrian.

„Zmínila jsem se Thunderbird,“ ozvala se Ruby, „a ona řekla, že za ním někoho pošle s tím, že je Danna v pořádku... svým způsobem. Říkám si, že by asi domů letěla, ale možná si myslí, že když ji táta uvidí zaseklou v téhle podobě, tak se bude bát ještě víc.“

„Nebo možná nechce, abychom ji vynechali z naší vzrušující práce,“ napadlo Oscara. „Pořád je členkou týmu, i jako hejno, ne?“

„Rozhodně,“ řekl Adrian. „Zavedla nás k Ace Anarchistovi. Třeba nám pomůže ještě víc... Pokud to tedy dokáže.“

„Proč...“ Nova se odmlčela, aby si odkašlala, a odvážíla se učinit poslední krok do místnosti. „Proč se neproměnila zpátky?“

„Z nějakého důvodu jí to nejde,“ řekl Adrian. „K proměně potřebuje všechny motýly. I kdyby chyběl jen jeden a nebyl by mrtvý, ale někde chycený nebo moc daleko, musí ostatní zůstat v téhle podobě.“

„Já nechápu,“ řekla Ruby a hrála si s drátkem na zápěstí, „proč nás k tomu ztracenému motýlovi nevezme... Nebo motýlům, pokud jich má víc. Jestli je někde lapená, proč nám to nedá vědět, abychom jí pomohli? K Aceovi nás přece zavedla, ne?“

Oscar pokrčil rameny. „Možná neví, kde je.“

„Ale oni spolu přece všichni komunikují, i v téhle podobě,“ řekl Adrian. „Mají podobnou mysl jako celý úl. To mi moc nehraje, že by nevěděla, kde jsou ostatní.“

Nova si strnule sedla vedle Ruby a myslela na noc, kdy ji jeden z Danniných motýlů špehoval v katakombách Anarchistů. Chytili ho do polštáře a pak ho přenesli do řadového domku a strčili ho do sklenice.

Motýl neviděl, kam ho nesou, stejně jako když rukojmímu zavážete oči. Takže asi dává smysl, že Danna neví, kde je, a proto nemůže zavolat ostatní.

Přesto se jí zdálo, že z hmyzu vyzařuje znechucení, z něhož se jí ježily chloupky na předloktích.

Danna sice nemůže mluvit s ostatními, ale zná pravdu. Zná Novino tajemství. Je jen otázkou času, kdy najde způsob, jak se zbytkem skupiny komunikovat.

„Jsem rád, že tu aspoň nějak je,“ řekl Adrian. Pak se zarazil a prohlédl si hejno. „Jsem rád, že tu s námi jsi,“ opravil se, protože bylo hrubé o ní mluvit, jako by tu nebyla, i když Nova nevěděla, jestli Danna v téhle podobě něco slyší.

„Najdeme způsob, jak jí pomoci. Musí existovat důvod, proč věděla, kde se Ace Anarchista schovává.“ Zabušil si prsty o stehno. „Nevím to jistě, ale předpokládám, že jestli najdeme Nightmare a ostatní Anarchisty, možná taky zjistíme, jak pomoci Danně.“

„Počkej, počkej, počkej,“ řekl Oscar. „Číchám ve vzduchu, že se dostáváme k opravdové práci, ale ještě předtím...“ Sáhl za sebe a vytáhl krabičku ve tvaru srdce. „Přinesl jsem sušenky!“ Sundal víčko a nabídl nejdřív Ruby. Nova si všimla, že sušenky jsou domácí. Některé měly připálené okraje a ostatní byly rozbředlé s nedopečeným středem, všechny naskládané na pergamenové vystýlce.

„Díky, Oscare,“ řekla Ruby a jednu si vzala. Zvedla ji a zarážila se. „Nejsou...?“

„Citronovo-kokosové sušenky se středem z bílé čokolády,“ vyhrkl Oscar a zrůžověly mu uši. „Ano. Ano, jsou.“

Ruby na něj vykulila oči. „To jsou... máma peče... to jsou moje oblíbené.“

„Jo, já vím.“ Oscar si nešikovně odkašlal a podal plechovku Nově. „Hm, zavolať jsem si tvoji mámě o recept.“

Nova neměla chuť a sušenky odmítla, ale Adrian si vzal rovnou tři. Ruby dál zírala na Oscara a zapomněla sušenku v půli cesty k ústům. Oscar se jí vyhýbal pohledem. Místo toho přibouchl víčko krabičky a kývl na Adriana, jako by se chtěl co nejrychleji přesunout od toho nejočividnějšího vyznání, které kdy Nova viděla. „Tak dobře. Bezva. Jdeme na to. Kde začneme?“

Adrian si strčil sušenku do pusy a přistoupil k volně stojící bílé tabuli. Vzal ji za okraj, odstrčil od stěny a otočil, aby viděli, co je na zadní straně.

Nově se stáhl žaludek.

Byla tam korková nástěnka pokrytá poznámkami, diagramy a důkazy. Téměř celou tabuli pokrývala mapa Gatlonu

se zakroužkoványmi lokacemi, kde byla viděna Nightmare. Budova, kde se střetla se Sentinelem během přehlídky. Park Kosmopolis s opuštěným domem smíchu. Byla tu zvýrazněná i Rozkřížená knihovna s poznámkou o Detonator a Knihovnickovi. A katedrála s přišpendleným novinovým článkem o zabití Ace Anarchisty.

Byl tam i rozostřený obrázek Nightmare, jak hází Puppeteera z horkovzdušného balonu. Kolem tváře měla namalovaný červený kruh spojený čarou s Centrálou a další linií s parkem Kosmopolis. Vedle čáry napsal Adrian tučnými písmeny: OBLIČEJOVÁ MASKA?

Další spojovala Centrálu s Adrianovým domem a u toho stálo: TALISMAN VITALITY?

Další vedla od přehlídky ke knihovně. ZBRANĚ?

A v závorce: (ostrostrželec).

Další se táhla od Centrály ke katedrále. HELMA ACE ANARCHISTY?

Jak to, že byla imunní vůči Agentu N a Maxovi? Talisman vitality? Ale jak se o něm dozvěděla? Jak ho získala?

Jak dostala helmu z chromové skříňky?

Jak věděla, že helma nebyla zničena? / Kde ji schováváme?

Přístup k Agentu N?

Bomby s Agentem N – Fataliiny mlžné střely!

Všechny tyto otázky byly u linie, která vedla k renegátské Centrále.

Nova ztěžka polka. Byla celá napjatá a v nohou jí cukalo touhou rozeběhnout se ke dveřím. Vypadalo to jako past, ale nikdo se na ni nedíval.

Ruby vstala, oprášila si drobečky z prstů a přistoupila k tabuli.

„Dobře,“ zamumlala zamyšleně. „Jenže co to všechno znamená?“

Adrian si s temným výrazem prohlížel mapu, jako by če-

kal, že najde novou stopu a všechno do sebe zapadne. Jenže stop už měl dost.

Nova věděla, co řekne, ještě dřív, než otevřel ústa.

Srdce jí tlouklo jako o závod. Čekala, až to přijde.

„Mám teorii,“ začal a pomalu svraštil obočí.

„Posloucháme,“ řekl Oscar. V tu chvíli se desítka Danni-ných motýlů zvedla ze stolu, zavířila kolem tabule a usadila se na jejím vršku.

„Pro začátek,“ pokračoval Adrian, „Nightmare toho ví příliš mnoho – o Agentu N a Maxovi a možná i o Talismanu vitality...“

„Počkat,“ ozvala se Ruby a zvedla ruku. „Co je Talisman vitality?“

Adrian si odkašlal. „Je to...“ Znovu zaváhal a Nova viděla, jak přemýšlí a hledá způsob, jak kamarádům nejlépe popsat ten neuvěřitelný předmět, který objevil. „Je to starý talisman, který jsem našel v oddělení artefaktů. Kdo ho nosí, je chráněný před chorobami, otravou, jedem, a dokonce i... záležitostmi, jako je Agent N. Nebo Max.“

„To si děláš srandu,“ namítl Oscar a naklonil hlavu na stranu. „Proč jsme o tom ještě neslyšeli?“

„Chtěl jsem vám o tom říct, ale tátové mě požádali, abych to držel v tajnosti, dokud talisman a jeho možnosti trochu víc neprozkoumají. Bojí se, že by jeho existence mohla nějak narušit spuštění Agentu N. Jenže teď jsme o něj přišli.“

„Přišli?“ zeptala se Ruby.

„Naposledy ho měl Simon. Dokázal s ním navštívit Maxe. Ale od chvíle, co se Nightmare vloupala do Centrály, jsme ho neviděli.“

„Takže Nightmare tu věc ukradla Dread Wardenovi?“ vyhrkl Oscar. „Cože? Jako že mu ji sebrala z kapsy?“

Adrian si poklepal fixem o dlaň. „Táta tvrdí, že nechal talisman doma, ale to nevím. Možná na něj zapomněl a nechal ho v Centrále. Protože všechno ostatní...“ mávl fixem kolem

tabule, „v Centrále bylo. Helma, Stříbrné kopí, dokonce i ty její bomby. Pokud měla Talisman vitality... Možná ho taky sebrala v Centrále. Jo, a masku taky!“

Ukázal na rozostřenou fotku Nightmare s kovovou maskou přes spodní půlku tváře. „Frostbitin tým tvrdil, že ji včera v noci měla a že byla stejná jako ta, kterou nosila dřív. Jsem přesvědčený, že je to ta samá, kterou nosívala.“

Nova se zavrtala hlouběji do gauče.

„Takže?“ řekl Oscar.

„Takže,“ navázal Adrian, „její maska se našla v troskách domu smíchu v parku Kosmopolis. Sám jsem ji viděl, když jsem se vzpomínal na toho výbuchu, co ji měl zabít. Řekl jsem o ní Magpie a ona přísahá, že masku našla úklidová jednotka a odevzdala ji na oddělení artefaktů, ale nemají o tom záznam. A Stingray ve své výpovědi tvrdí, že Nightmare na sobě měla celý svůj kostým, když na něj v bezpečnostní místnosti zaútočila, ale to bylo ještě *předtím*, než šla do trezoru.“ Ukázal na spodní část tabule, kde si sestavil časovou osu přepadení Centrály, která naznačovala, že Nightmare použila Stingrayovu identifikační pásku, aby se dostala do trezoru.

„Což nás přivádí k dalšímu bodu,“ pokračoval Adrian. „Nightmare se vydala do bezpečnostní místnosti a vyřadila veškeré kamery předtím, než zamířila pro helmu. Ale měla na obličej masku. Proč by se starala o to, jestli je na bezpečnostním záznamu, kdyby se nebála, že ji někdo pozná?“

Nova zvedla prst, šťastná, že alespoň proti tomuhle může vznést protiargument. „Kdyby šla do trezoru se zapnutými kamerami, riskovala by, že po ní půjde bezpečnostní tým. Nejspíš vyřadila kamery, aby získala na loupež víc času, než si někdo uvědomí, co se vlastně děje.“

Adrian to zvažoval a pak pokrčil rameny. „Možná. Ale ještě je tu Agent N.“ Dychtivě poklepal na tabuli. „Před pár hodinami jsem dostal novou zprávu. Zařízení, která jsme našli v lobby,

byly stoprocentně Fataleiny mlžné střely – plynové bomby, které skladujeme v trezoru, – a Nightmare je rozhodně přetvořila, aby mohly vypouštět plynnou formu Agentu N, což znamená, že měla bomby dávno před vloupačkou. Možná celé týdny. Ale taky měla zásobu Agentu N, kterého ukrýváme v bezpečnostním skladišti za laboratořemi. Buď se Nightmare vloupala do skladiště *před* včerejším útokem, nebo se jí podařilo získat Agentu N nějak jinak.“

„Ale kdo další k němu má přístup?“ zeptala se Ruby a ukradla si z plechovky další sušenku.

Adrian na ni upřel vážný pohled. „*My ho máme.*“

„Týjo,“ zamumlal Oscar. „Z toho mi fakt běhá mráz po zádech. Ale co to přesně znamená?“

„My máme přístup k Agentu N,“ řekl Adrian. „Všechny hlídky. Všichni, kdo byli v minulých týdnech v tréninkové místnosti. A samozřejmě Rada. A všichni v laboratořích.“

Oscar přijel na židli blíž a odrážel se při tom patami.

„Pokračuj. Mám pocit, že teď to začne být dobré.“

Adrian se poškrábal na zátylku. „Možná je to přehnané, ale mám teorii, která mnohé z těch otázek vysvětluje. Jak věděla o Agentu N a jak ho dokázala ukrást ještě předtím, než jsme ho veřejně ohlásili. Jak získala přístup do trezoru. Jak věděla o Maxovi a o týmu, který bude v noci na hlídce a o helmě a o tom všem. Myslím...“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Myslím, že Nightmare vystupovala jako Renegátka. Že byla špión.“

Nova sebou škubla. Na vteřinku prudce zavřela oči. A je to tu. Poznámka, která to všechno odhalí.

Přesto se přinutila nasadit překvapenou masku, zatímco si zarývala prsty do stehén.

„Špiónka?“ odvážíla se podotknout a doufala, že nepatrné chvění v hlase přidá na váze jejím pochybám. „Mezi Renegáty?“

Tisíce motýlů otevřelo v dokonalém unisonu křídla, znovu je zavřelo a znehybňelo.

Bylo to stejné, jako by Danna seděla na gauči mezi Novou a Ruby, připravená namířit obviňující prst Noviným směrem.

„Páni,“ vydechl Oscar. „To je divné.“

„Danno,“ řekl Adrian. „Mám pravdu? Víš, kdo to je? Nebo jak ji najdeme?“

A i když si byla Nova jistá, že je Danna ve formě hejna nemá slyšet, natož rozumět mluvenému slovu, chápala je asi dost dobře. Motýli se jako jeden vznesli do vzduchu, zakroužili pod stropem a přichystali se usadit.

Rovnou na Novu.

Vyjekla a strnula, zatímco jí motýli křehkýma nožičkami usedali na ramena, vlasy, paže, kolena a prsty. Ti, kteří už na jejím těle nenašli místo, si posedali na vedlejší polštáře a opěradlo gauče.

Nova zadržela dech, příliš vyděšená se pohnout. Nebyla jediná, kdo naprosto znehybněl. Adrian na ni zíral s otevřenou pusou.

Motýli se zdrželi jen na okamžik, než se zase zvedli do vzduchu a rozlétlí se do různých koutů místnosti.

Nově tlouklo srdce. Odvážila se podívat na Ruby. Pak na Oscara. A zpátky na Adriana. Všichni se na ni dívali... Nikoliv obviňujícím pohledem, ještě ne. Ale rozhodně nejistě.

Rychle hledala slova... jakákoli slova a... „Trezor!“ vyhrkla a vyskočila na nohy tak rychle, až před ní Adrian zmateně ucouvl.

„Myslím, že se mi Danna snaží říct... nám... to je ono. Dává to smysl. Spousta stop ohledně Nightmare vede do trezoru. A já v trezoru pracuju.“ Přinutila se k maximálně zářivému úsměvu. „Můžu prohledat záznamy. Promluví si s Tinou a Callumem. Jestli Nightmare věděla o střelách a... O těch dalších věcech... Tak tam musela nechat nějakou stopu. Buď na papírech, nebo na bezpečnostních nahrávkách.“

Praštila pěstí do otevřené dlaně. „Jestli tam byla aspoň jednou za poslední půlrok, tak to zjistím. Jestli je špionka, její identitu odhalíme. To vím jistě.“

Adrian se uvolnil. „Máš pravdu. Danna má pravdu. Zaměříme se na věci, které použila a ukradla, a díky tomu zjistíme, co je vlastně zač.“

„Taky,“ přidala se Ruby, „se můžeme podívat na záznamy ze zkoušek. Nightmare určitě není v našich řadách dlouho. Možná se připojila v některé z posledních zkoušek... Asi v posledním roce. Porovnáme nové rekruty s tím, co najde Nova.“

Nově se už začala nafukovat hlava, jako by ani nebyla připevněná k tělu. „Skvělé. Ano. Výborně. Nezklamu vás.“

Celou dobu jí přitom tepalo ve spáncích. Zcínila ji ovládat panika.

Běží jí čas. Můžou ji odhalit každým dnem, každou minutou. Stihne Ace osvobodit, než se to stane?

KAPITOLA ČTYŘI

„TAK TOHLE MÁME,“ ŘEKLA NOVA A SKLIDILA Z MALÉHO JÍDEL-
ního stolu sklenice s medem. Leroy, Honey a Phobia ji pozo-
rovali, jak sundává z velké role papíru gumovou pásku a roz-
prostírá ji po stole. Rohy zatížila sklenicemi s medem, aby
držely.

Papír nechala včera v noci vytisknout v levné nonstop
tiskárně. Byly na něm blueprinty Cragmoorské věznice sta-
žené z renegátské databáze, šlo však o staré plány a Nova
věděla, že nejsou přesné. Aktualizované nenašla. Zdálo se, že
Renegáti schválně drží veškeré přestavby věznice v tajnosti...
Snad aby zabránili útěkům a vloupačkám.

„Vnější zdi se nezměnily,“ řekla a ukázala na obvod bloku
s celami a kamennou bezpečnostní zeď, která ho obklopo-
vala.

„Satelitní snímky to potvrzují, stejně jako umístění stráž-
ní věže a přístavu. Tady a tady jsou pořád budovy...“ Ukázala
na dvě struktury uvnitř zdí. „Jenže nemůžu přesně říct, co
v nich je. Bývala tu administrativní budova, ubytovna pro
bachaře, malá ošetrovna a jídelna, ale nic z toho nemůžu
potvrdit. Víím, že po přistání v přístavu převážejí vězně do

vnitrozemí terénními vozidly. Tam musí projít bezpečnostní prohlídkou, kterou provádějí Renegáti. Předpokládejme, že jsou těžce ozbrojeni.“

„To je možné,“ řekl Leroy. Nakláněl se nad kuchyňskou linkou a srkal ze skleničky brandy. Nepopíjel nijak zvlášť často, ale tuhle láhev si šetřil léta a Nova si všimla, že se v posledních dnech vyprazdňuje rychleji.

„Ale spíš si vybrali Výjimečné, kteří mají moc fungovat jako zbraně na dlouhou vzdálenost, než aby jim dávali pušky – ty se dají potenciálně použít proti nim.“

„Doufejme,“ podotkla Honey. „Pár dávek Agentu N to vyřeší.“

Nova neodpověděla. Napadlo ji totéž, ale nechtěla si raději moc vyskakovat. Po útoku na renegátskou Centrálu věděli, že Nightmare a Anarchisté mají nějakou zásobu Agentu N, a zjistili, jak ji proměnit v plynovou zbraň. Budou to očekávat. Pochybovala, že dostane druhou příležitost překvapit je jejich vlastní zbraní.

„A kde je vůbec Ace?“ zeptala se Honey. Naklonila se nad stůl a ukazovala rudě nalakovaným nehtem podél řady cel uvnitř bloku. „Někde tady?“

„Pochybuju,“ zamumlal Phobia. Zavířil kosou nad kápí, naklonil se dopředu a zapíchl čepel do blueprintu. „Budou ho držet tady.“

Pod špičkou kosy se nacházela krátká chodba zastrčená za budovou, která mohla – a taky nemusela – být jídelnou. Byly tam načrtnuty jen čtyři malinké cely s nápisem SAMOTKA.

„Pokud jsou to vážně samotky...“ řekla Nova. „Víme, že Renegáti prováděli ve vězení rozsáhlé úpravy, ale nenašla jsem žádné záznamy o tom, co přesně dělali.“ Zmáčkla si kořen nosu a cítila, že ji začíná bolet hlava. „A co se týče současných bezpečnostních protokolů, rozmístění vězňů v celách a oblastí s omezeným přístupem...“ Pokrčila rameny. „Všechno tohle se můžeme jen dohadovat, ale to je tak všechno. Dohady.“

„Takže když odtamtud budeme chtít Ace dostat,“ odvětila Honey, „půjďme naslepo.“

„Přesně.“

Honey zamručela, když si prohlížela plány. „Začínám čím dál víc chápat cenu naší malé motýlí kamarádky.“

Nova sebou škubla, i když se před ostatními snažila nedávat najevo, jak je jí to nepříjemné. Stejně sebou cukla pokaždé, když se o Danně zmínili. Ze všech sil se snažila sklenici na Honeyině kosmetickém stolku v jejich společné ložnici ignorovat. Hliníkové víčko propíchali, aby měl motýl vzduch, a občas mu tam hodili kus jetele, aby neumřel hladu. Přesto Nova zažívala silný pocit viny kvůli tomu, že drží Dannu uvězněnou. Často přemýšlela, jestli je Dannino vědomí někde v mozku toho malého tvorečka, takže zažívá totéž, co on.

V pasti a napůl udušená.

Jenže Danna toho ví příliš. Nesmí dopustit, aby utekla. Dokud motýla udrží odděleného od zbytku hejna, nedokáže se proměnit v člověka a nikomu neprozradí Novinu pravou identitu a úkryt Anarchistů.

Nova logicky věděla, že nemá jinou možnost. Pro vlastní bezpečí a pro bezpečí ostatních nesmí Dannu pustit.

Ale i tak. Sama měla averzi k malým, uzavřeným prostorům a nemohla se zbavit špatného svědomí za to, že drží toho hezkého motýla ve sklenici. A nemá ho ani jako mazlíčka. Má ho jako... vědecký experiment.

„Dost by nám pomohlo, kdybychom měli nějakou představu o tom, do čeho jdeme,“ řekl Leroy a na tváři se mu objevil vědoucí úsměv. „Můžeme v to doufat, *Insomnie*?“

Insomnie. Její renegátské alias.

„Já... Já nevím,“ přiznala. „Snažila jsem se vymyslet rozumný důvod, proč tam jít. Vyslechnout Ace nebo nějakého jiného vězně. Provést nějaký výzkum nebo... nebo...“ Svěsila

ramena. „Nenapadá mě nic, co by nevypadalo podezřele. Ale třeba se příležitost naskytne sama.“

Honey zkrivila rty. „Nemáme čas čekat, až se příležitost naskytne sama.“

Leroy se na Novu ustaraně zamračil. „Co myslíš, kolik máme času?“

„Než Ace zneutralizují? Těžko říct. Pořád se snaží zjistit...“

„Tohle nemám na mysli,“ přerušil ji. „Kolik máme času, než zjistí, kdo jsi?“

Nova se napjala. Po zdánlivě nevinné otázce jí tělem projela vlna paniky.

Všechny špatné odbočky.

Všechny arogantní chyby.

Všechny drobné důkazy, které se proti ní v uplynulých měsících nahromadily.

Všechny jí zamlžily mysl. Hlavou jí probliklo tisíce drobných přešlapů.

Třeba jak na ošetřovně uspala Dannu. Jak ji Winston očividně poznal, když ho Adrian vyslychal, stejně jako Knihovníková vnučka Narcissa Croninová. Všechny předměty, které sebrala z trezoru. Jak se častokrát chtěla blýsknout svými střeleckými dovednostmi. Jak předčasně opustila renegátský ples, právě té noci, kdy Nightmare ukradla Aceovu helmu.

A co je možná nejhorší, jak pomohla Maxovi, když umíral.

Poté, co uviděla tabuli v Adrianově domě a vyslechla si jeho teorii, si s hrůzou uvědomila, jaké má štěstí, že je Max pořád v kómatu. Frostbite má samozřejmě nejlepší zájem na tom, aby lhala a tvrdila, že Maxe napadla Nightmare, ale co až se Max probudí a řekne jim jinou verzi? Nova si přála, aby se Max probral – samozřejmě, že ano –, ale také doufala, že si toho z té noci nebude příliš pamatovat.

Protože by nedávalo smysl, aby mu Nightmare pomáhala, a přesto to udělala. Místo toho, aby ho nechala umřít, se

mu snažila zastavit krváčení, a dokonce zašla tak daleko, že donutila Genissu Clarkovou předat mu její moc, aby si mohl ránu zmrazit.

Nova si ty okamžiky omílala v hlavě snad milionkrát. Věděla, že tam měla Maxe nechat. Místo toho měla popadnout helmu a utíkat.

Jenže on *umíral*.

Nemohla ho tam nechat. Dokonce i teď, kdy se s ní přel zdravý rozum, věděla, že se rozhodla správně.

Pravda časem vyjde najevo – a bezesporu to bude její zkáza. Jenže její zkázou by se mohla stát jakákoli jiná pravda.

„Možná bychom si měli nalít čistého vína,“ řekla Honey a zabubnovala nehty o stůl. „Chci zachránit chudáčka Ace stejně jako všichni ostatní, ale tohle nevypadá moc nadějně. I kdybychom se do vězení dostali, šance, že ho tam najdeme a všichni se dostaneme ven, je relativně mizivá; a ve chvíli, kdy si Renegáti uvědomí, kdo je Nova – což se podle míry zděšení v jejím obličejí může stát během příštích pěti minut –, nás obklíčí a jsme v háji.“ Načechrala si vlasy a přelétla pohledem z Novy na Leroye a Phobiu a zase zpátky. „Zvážil někdo z vás možnost, že Ace nezachráníme a místo toho si ukrademe hezkou jachtu a dožijeme v klidu na nějakém tropickém ostrově?“

Phobia si znechuceně odfrkl.

Honey na něj zatřepotala prsty. „Neboj se, drahoušku, určitě najdeme nějaký ostrov se hřbitovem.“

„Ace neopustíme,“ řekla Nova.

Honey si povzdychla. „Musíme zvážít reálné možnosti.“

„Honey má pravdu,“ zamumlal Leroy. „Nerád to přiznávám, ale...“ Ukázal na blueprint. „S tímhle žádný plán nevymyslíme, natož proveditelný.“

„Ace *neopustíme*,“ opakovala Nova tvrdším tónem. „On by nás neopustil.“

Ostatní si vyměnili pochybovačný pohled a Nova se naježila. „No rozhodně by neopustil mě. A navíc, i kdyby...“ Polkla knedlík v krku. „I kdybychom Ace nedostali ven včas, neznamená to, že jsme ztraceni. Měl svoji vizi a ta víze žije v nás. Moc Renegátů nad tímhle městem každým dnem slábne a lidé si uvědomují jejich selhání a pokrytectví. Ať se stane s Acem cokoli, musíme dál bojovat za svět, v nějž věřil.“

Nova zavřela ústa a výhled jí zastřely slzy. Cítila se ohavně melodramatická a raději odvrátila tvář, ale některá slova zůstala nevyslovená. V hrudi jí doutnala silná nechut.

Neslo jen o Aceovy naděje v nový svět – o svobodu a autonomii, kterou si podle něj zasloužili všichni Výjimeční. O právo nebýt loven a zabíjen, jak tomu bývalo dřív, ale také o právo využívat svou moc, jak každý chce, beze strachu z útlaču třeba i ze strany jiných Výjimečných. To bylo součástí jeho víze – a kvůli tomu za něj vždy bude bojovat.

Hlubší důvod, proč Renegáty nenávidí a vždy je nenáviděla, je však ten, že jí nepřišli na pomoc, když to nejvíc potřebovala. Přisahali, že ochrání její rodinu, a selhali. Její rodiče jsou mrtví. Její malá sestřička Evie je mrtvá. A ona sama by byla také mrtvá, kdyby s pomocí svých schopností vraha neuspala. Ace ji našel, jak stojí nad bezvědomým tělem, jak se snaží na vraha své rodiny vystřelit, ale nedokázala to.

Všechno se to stalo kvůli Renegátům a jejich planým slibům.

To jim neodpustí. A nedovolí, aby se to přihodilo někomu dalšímu. Všichni věřili, že je Renegáti zachrání, ale mýlili se. Renegáti dělali chyby. Porušovali sliby. Lhali.

Nesmí jim dovolit, aby světu nekontrolovaně vládli.

„Dobrá,“ řekla Honey, jakmile se nepříjemné ticho začalo protahovat. „Zkusíme to po tvém, noční můrko.“ Kývla bradou k blueprintům. „Ale víme, že tvoje krytí už dlouho nevydrží. Měli bychom vymyslet náhradní plán, pro chvíli, kdy tě odhalí.“

Leroy přikývl. „Taky jsem na to myslel. Pokud k tomu dojde, musíme opustit dům a zničit co nejvíc důkazů o tom, že jsme tu vůbec byli. A já shodou okolností pracuju na jedné sloučenině. Je to chemický koktejl, který, když se smísí, zničí skoro všechno, s čím přijde do styku. Přínejmenším zabrání Renegátům to tu celé pročesat, až budeme pryč.“

„Fajn,“ řekla Nova. „Jestli to bude nutné, popadneme, co potřebujeme, všechno ostatní zničíme a přesuneme se do úkrytu.“

Vtom se z druhého patra ozvalo hlasité žuchnutí a všichni se zadívali na promáčený strop. Nova se celá napjala a ostatní znehybněli, kromě Phobii, který se rozplynul v mrak inkoustové černého kouře a jako hurikán zavířil vzhůru po schodech.

Nova popadla nejbližší zbraň – tupý nůž z kuchyňské zásuvky – a vyrazila za Phobiou s Leroyem a Honey v zádech. Jakmile však doběhla do ložnice, o kterou se dělila s Honey, čekal je tam jen Phobia uprostřed hejna vos a včel. Honeyini miláčkové měli vždy volný přístup malým okénkem, které nechávali pootevřené, dokonce i během přívalových dešťů, které byly na přelomu podzimu a zimy čím dál častější.

Phobiova přítomnost připomínala černou díru uprostřed místnosti. Stál před Honeyiným kosmetickým stolkem a kostlivým prstem zamyšleně přejížděl po čepeli kosy.

Nova na prošlapaném koberci strnula. Honey s Leroyem se namáčkli za ni.

Na stolku bylo všechno, jak má být, i když to šlo těžko odhadnout, protože se v hromadě make-upu a kostýmní bižuterie stejně nikdo nevyznal. Mezi přípravky stála sklenice s víčkem přicvaknutým pinetkou a náušnicí s drahokamy. Zevnitř seděl na víčku vzhůru nohama motýl. Na křídlech měl stopy prachu, které pokrývaly i vnitřní stranu sklenice, jak se snažil dostat na svobodu. Kolem víčka kroužily čtyři žluté vosy, které by si rády pochutnaly na lákavé svačince.

Jenže to nebyl ani motýl, ani Honeyiny tretky, co upoutalo Novinu pozornost. V zrcadle jim oplácely pohledy jejich vlastní ohromené tváře. Na zrcadle stála slova napsaná velkými písmeny černým fixem:

PŘINES MI HELMU

POKOJ QB – BLACKMIRE

48 HODIN

JINAK SE VŠICHNI DOZVÍ, CO JSI DOOPRAVDY ZAČ

Nova tu výhrůžku sotva začala zpracovávat, když Leroy prošel kolem ní, vystrčil hlavu z okna a zkoumal dvorek i chodník za domem. Nova však pochybovala o tom, že i kdyby tam pachatel pořád byl a skrýval se ve stínech, Leroy by ve tmě něco viděl.

Znovu si ta slova přečetla. Zнала spoustu Renegátů, a patřil mezi ně i Adrian, kteří poslední měsíce utahovali kolem jejího tajemství smyčku. Možná to některý z nich konečně rozlouskl? Většina Renegátů by však s tím šla rovnou za Radou. Nepředpokládala, že by měl kterýkoli z nich kuráž ji vydírat a snažit se z ní dostat Aceovu helmu, byť to byl jeden z nej-mocnějších předmětů všech dob.

Tak kdo to mohl být?

„No,“ ozvala se Honey, „když je Ace pryč, stejně nám ta helma k ničemu není.“

Nova se zaškaredila na Honeyin odraz a zavrčela: „Nikomu ji nedáme. Riskovala jsem toho dost, abych ji získala. Navíc Ace osvobodíme, a až to uděláme, bude ji potřebovat, aby nabral síly. Nebudu se dívat, jak umírá, protože jsme se zbavili jediné věci, která mu mohla pomoci.“

„Souhlasím,“ řekl Leroy, který očividně z okna nic ani nikoho neviděl. „Ale nemyslím si, že bychom to měli brát jako planou hrozbu. Někdo zná tvoji totožnost, Novo. A nejen to... Někdo ví, kde jsme. My všichni.“

Nova překřížila ruce na prsou. „Jo, ale ať je to, kdo je to, je to zbabělec. Nechat výhrůžný vzkaz a ani se se mnou nese-
tkat tváří v tvář. Kdo tohle udělá?“

„Zbabělci jsou někdy ti nejnebezpečnější,“ podotkl suše Phobia.

„Phobia má pravdu,“ přikývl Leroy. „Nemůžeme to nechat jen tak.“

Nova se podívala na jeho zvrásněnou a zjizvenou tvář a vzpomněla si na děti, které ho kdysi šikanovaly a polily ho v učebně chemie kyselinou. Všichni to byli zbabělci. Ale stejně byli nebezpeční.

Tak či tak, Nova rozhodně nedá helmu někomu, kdo neměl odvahu se jim postavit osobně, a taky nemá čas na nějaké pochůzky, aby nosila zásilky anonymním stalkerům.

Potřebuje víc času, aby vymyslela, jak osvobodit Ace z vězení.

Zed' lží, kterou si kolem sebe postavila, se možná brzy zhroutí, ale nedovolí, aby ji někdo rozbil násilím.

Vyhrůžka na skle se jí rozmazala před očima.

48 HODIN

JINAK SE VŠICHNI DOZVÍ, CO JSI DOOPRAVDY ZAČ

KAPITOLA PĚT

ADRIAN ZVAŽOVAL NEVIDITELNOST. CO SE TÝČE NADPŘI-

rozených sil, tahle má nekonečné využití, zvlášť když člověk tráví spoustu času plížením se a špehováním, což se mu v posledních dnech dělo pořád. Jeho táta Simon – Dread Warden – se dokázal zneviditelnit. Stejně tak i Max, který jako malý vysál trochu Simonových schopností, ačkoliv ten se uměl zneviditelnit jen na chvíli. V Gatlonu také několik let trénoval jeden Renegát, který byl neviditelný pořád, což Adriana poněkud vyvádělo z míry, kdykoliv se ocitl v jeho přítomnosti. (Dosud si nebyl jistý jeho pohlavím a jeho alias Wraith neposkytlo žádná vodítka.) Jenže pak ho poslali do syndikátu za oceán a Adrian si na něj od té doby už skoro nevzpomněl.

Teď na něj však myslel často.

Žádná ze schopností, které si vytetoval na tělo, mu neposkytovala zvláštní nenápadnost. Právě naopak – brnění, které se kolem něj uzavřelo po stáhnutí zipu, bylo velké, objemné, lesklé a vysoce odrazivé. Cítil se v něm neporazitelný, ale byl hodně, *hodně* vidět.

Nedovedl si však představit žádné tetování, které by mu poskytlo úplnou neviditelnost. Došlo mu, že takové tetování

by ho muselo pokrývat od hlavy k patě, ale možná jen stačí přemýšlet kreativně. Třeba jen potřebuje inspiraci.

Uvažoval nad tím, jestli by něco nenapadlo Novu, jenže ta o Sentinelovi ani tetování nic nevěděla a on si nebyl jistý, jak jí to vůbec kdy řekne, protože ona samozvaným strážcem pořádku otevřeně pohrdala.

Když však stál na venkovním parapetu nemocničního okna, pět pater ve vzduchu, na denním světle a v těžkém, naleštěném brnění, rozhodl se, že je načase zvažovat jiné způsoby, jak se vplížit za Maxem dovnitř. S neviditelností by to šlo mnohem snáze.

Přitiskl se ke straně budovy a malým zakřiveným zrcátkem sledoval pohyby sestry, která kontrolovala Maxovy životní funkce a ťukala si informace do tabletu. Upravila něco v kapačce vedle postele, uhladila Maxovi příkrývku na hubených ramenou a podepsala se na papír u dveří.

Konečně odešla a dveře se za ní tichounce přivřely.

Jakmile zmizela, Adrian se přikrčil a strčil prsty v rukavicích pod okno. Lehce se otevřelo, stejně jako dvakrát předtím.

Vstoupil dovnitř a ošival se při vlastních těžkých krocích. Přitiskl si prst na prsní plát a vrátil brnění do kapsičky pod kůží. Bez něj se pohyboval mnohem tišeji. Přešel přes místnost a zavřel dveře úplně. Nebyl na nich zámek, ale sestry se řídily pevným rozvrhem a Adrian už znal jejich metody tak dobře, aby věděl, že nikdo teď několik hodin Maxe kontrolovat nebude.

Chlapec bohužel nemohl moc návštěv očekávat. Většinu života sice strávil v karanténě v renegátské Centrále, ale neměl mezi Renegáty žádné přátele ani kamarády a existovali jen dva Výjimeční, kteří se k němu mohli přiblížit bez toho, aby z nich vysál schopnosti.

Jedním z nich byl Kapitán Chromium. Nemohl ho porazit nikdo, dokonce ani Bandita.

Druhým byl Adrian – jenže to nevěděl nikdo kromě Maxe.

Poté, co Adrian objevil Talisman vitality a zjistil, co dokáže, navrhl si vlastní tetování, které ho dovedlo ochránit dokonce i před Maxem. A fungovalo. Konečně mohl za bráškou, aniž by je dělila skleněná zeď.

Než však vymyslí, jak tetování ostatním (a hlavně tátům) vysvětlí, musí to držet v tajnosti. Talisman vitality jako záminku používat nemůže, protože ho ztratili.

Rozhodně za ním nepřestane chodit.

Jen si musí dávat pozor.

Jakmile zavřel dveře a stáhl rolety, postavil se k posteli a podíval se na brášku. Rozhodně Maxe za svého bratra považoval a bral ho tak od první chvíle, kdy se poznali. Tátové Maxe zachránili jako miminko, když se ho jeho biologičtí rodiče – členové gangu Švábů – pokusili hodit do řeky. Max už tou dobou vysál jejich schopnosti a nebezpečí vystavení hrozilo celému zbytku gangu, pokud se malého bandity nezbaví dřív, než napáchá další škody. Mnoho výjimečných rodičů by Maxe považovalo spíš za hrozbu než za dítě hodné lásky. Několik dalších měsíců žil Max u civilní pěstounské rodiny, která se o něj starala do doby, než Hugh se Simonem vymyslí, co dál. Hugh od začátku věděl, že je dobré držet si Maxe u sebe, nejen proto, že byl Výjimečný a zasloužil si žít ve společnosti jiných Výjimečných, ale také proto, že by se mohl stát terčem padouchů nebo zbraní, kterou by někdo mohl proti Renegátům využít.

Tehdy začali zvažovat karanténu.

Začala se stavět skoro okamžitě po Bitvě o Gatlon a o několik měsíců později už Adrian viděl svého mladšího brášku za jejími skleněnými zdmi. Sotva tehdy chodil, batolil se otevřeným prostorem a objevoval kostičky a vláčkové soupravy, které mu tam Hugh nosil.

Adrian mu červeným fixem nakreslil na sklo nejlepšího žraloka, jakého uměl – ne živého, ale plyšového, aby si měl Max

s čím hrát. Byla to jen neumělá, primitivní kresba, ale žralok se rychle stal Maxovou nejoblíbenější hračkou.

A Adrian si ho okamžitě zamiloval.

Přitáhl si k lůžku plastovou židli, sesunul se na ni a zkoumal Maxovu tvář. Tvář nevinného dítěte, které nemělo ani deset, ale bylo o sto let moudřejší. Říkal si, že je o něco méně bledý než předchozí noci, ale to mohlo být jen zbožné přání. Dech měl pravidelný a vlasy rozčuchané. Víčka měl lehce namodralá a kůže skoro připomínala rýžový papír.

Na svůj věk byl vřdycky malý, ale teď se zdálo, že by se mohl v bílých nemocničních příkrývkách jen tak rozplynout.

Na to se však Adrian se snažil nemyslet. Měl pocit, jako by tam Max ležel už týdny, ale nebyla to pravda. V duchu si spočítal, kolik času od té osudné noci uplynulo.

Tři dny. Tři noci. Někteří lidé leží v kómatu roky a dostanou se z toho.

Hugh navíc mluvil s doktory a ti tvrdili, že se Max rychle zlepšuje, zvláště s tím, jak málo lidí by takovou ránu vůbec přežilo. Kopí mu čistě prošlo břichem těsně pod hrudním košem. Za přežití částečně vděčili ledu, který se kolem rány utvořil a zastavil vnější i vnitřní krvácení – tuto schopnost získal během boje od Frostbite.

Pokud by k němu mohli pustit léčitele, za týden nebo dva by byl na nohou a až na pár ošklivých jizev úplně zdravý.

Jenže léčitelé k němu nemohli. Všichni Výjimeční, kteří měli něco společného s nemocnicí, dostali instrukce, aby se od jeho pokoje, ba dokonce od celého křídla, drželi dál.

Přesto se o něj starali nejlepší civilní lékaři, které nemocnice mohla nabídnout, a on se zotavoval. Všichni byli prozatím optimističtí.

Použili tato slova a Hugh je tlumočil Adrianovi a Simonovi. *Prozatím optimističtí.* To je dobré, ale nestačí to.

Kéž by jen Adrian chytil Ace Anarchistu dřív. Kéž by si přečetl Maxovu zprávu. Kéž by byl cestou do Centrály trochu rychlejší. Mohl si všimnout Nightmare. Mohl Maxe zachránit.

„Neboj se, kluku,“ zašeptal. „Najdu ji. A přinutím ji, aby za tohle zaplatila.“

Zhluboka se nadechl a začal Maxovi vykládat všechno, co s týmem řešili. O svém podezření, že by Nightmare mohla být špiónka mezi Renegáty, a o důkazech, které jeho teorii podporují. Přál si, aby už měl nějakého podezřelého, jenže jediný dostatečně zlý Renegát je Genissa Clarková – a ta z očividných důvodů Nightmare být nemůže.

Částečně byl problém v tom, že schopnosti všech Renegátů jsou všeobecně známy a žádný z nich nemá stejnou schopnost jako Nightmare: uspávat lidi dotykem. To nejbližší, co si Adrian vybavil, byla Výjimečná jménem Lullaby, která měla dar vhodný leda tak pro čerstvé rodiče, protože uklidňujícím hlasem zpívala ukolébavky pro neklidná miminka. Lullaby se nikdy nestala Renegátkou, ale prosadila se jako oblíbená chůva v rodinách, kde chtěli rodiče chodit na hlídky.

Což znamenalo, že Nightmare před ostatními svou schopnost skrývá. Adriana napadlo, že nejspíš pracuje jako civilní externistka. Asi deset procent lidí, které Renegáti zaměstnávali, nebyli Výjimeční, a to včetně pracovníků v laboratořích a v administrativě. Dávalo by smysl, kdyby byla jednou z nich. Nemuseli skládat zkoušky. I tak si však proklepli jejich minulost...

Každopádně to bylo stejně dobré místo, kde začít hledat, jako každé jiné.

„Díky, Maxi,“ řekl, opřel se o židli a jeho slova a nápady se postupně vytrácely. „Vážně mi pomáhá, když s tebou takhle mluvím.“

Max sice neodpověděl, ale Adriana uklidňovalo, když vedle něj přemýšlel. Max ho dřív často poslouchal a nabízel mu

nápady a úhly pohledu, které byly na jeho věk hodně vyspělé.

Adrian nevěděl, co by si bez něj počal.

Tu uslyšel kroky a rychle vyskočil. K pokoji se blížily hlasy a jeden duněl hlasitěji než ostatní.

Hugh Everhart alias Kapitán Chromium alias jeho táta.

Adrian zaklel, vyskočil na nohy a šoupl židli na její místo v rohu.

Zase. Neviditelnost. Vážně na ní musí zpracovat.

Vylezl na parapet a vklouzl na venkovní římsu, kterou už dobře znal. Až na to, že bez Sentinelova brnění tu ještě nikdy nebyl. Ten rozdíl ho šokoval. Cítil se neskutečně zranitelně, když do něj narážely poryvy větru a pod dlaněmi cítil hrubý kámen a oprýskanou omítku budovy. Výšek se nebál, ale radši si nepředstavoval, co by se stalo, kdyby spadl z pátého patra na chodník.

Odvážil se mrknout dolů a s drobnou úlevou zjistil, že by skončil v květinovém záhonu. Nebylo to sice tak skvělé jako třeba trampolína, ale pořád lepší než chodník.

Znovu uslyšel Hughův hlas, ale přes hučení větru v uších nerozeznával slova. Představuje si to, nebo jeho táta zmínil Sentinela?

Adrian se zatvářil nespokojeně. Zatřásl zápěstím, aby dostal z kapsy v rukávu svůj fix. Otevřel ho zuby a začal črtat na zeď budovy, ale textura byla pro fix příliš hrubá, takže nedokázal nakreslit rovnou linku a na špičku fixu se chytaly kusy omítky. Zamračil se, sehnul se a ignoroval, že za patami už má jen pár centimetrů římsy, a začal si místo toho malovat na stěhu džínsů.

Za ta léta, co byl Sketch, Renegát, který dokáže zhmotnit své malby v realitě, se naučil komplexně a detailně kreslit, jenže většinou nejlépe fungovaly právě primitivní malůvky. Mohl si namalovat nějakou high-tech naslouchací pomůcku s rádiovou anténou a rušením šumu v pozadí, ale proč se